

ISTRS

e-Journal

Volume 1 Issue 1 , October - December 2015

ISSN XXXX - XXXX

*Institute for Scientific and Technological Research and Services.
King Mongkut's University of Technology Thonburi.*

ทักทายกันก่อน...

ต้องขอกล่าวสวัสดิ์กับท่านผู้อ่านทุกท่าน วารสาร ISTRS Journal ฉบับปฐมฤกษ์นี้ ถือว่าเป็นวารสารนื่องใหม่ที่ออกมาเผยแพร่ในรูปแบบของวารสารอิเล็กทรอนิกส์ ของสำนักวิจัยและบริการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือ สวท. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (มจธ.) โดยได้ตั้งเป้าหมายว่าจะเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่องค์ความรู้ และเป็นช่องทางการนำเสนอผลงานวิจัยและนวัตกรรมของศูนย์ต่าง ๆ ภายใน สวท. ตลอดจนเป็นแหล่งเรียนรู้ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของบุคลากร นักศึกษา และศิษย์เก่า

ภายในเล่มท่านจะได้พบกับบทสัมภาษณ์พิเศษ จากประสบการณ์ของอาจารย์และอดีตผู้บริหารมหาวิทยาลัยฯ ที่จะช่วยถ่ายทอดวัฒนธรรมที่ดีงามของชาว มจธ. มุมมองของศิษย์เก่า มจธ. ที่มาร่วมถ่ายทอดแนวคิดและประสบการณ์จากการทำงานในอุตสาหกรรมอาหารขนาดใหญ่ และนานาสาระจากนักวิจัยของ สวท. คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าองค์ความรู้ที่เกิดจากความตั้งใจและพร้อมที่จะถ่ายทอดออกไปสู่สาธารณะนี้ จะนำประโยชน์ไปสู่ผู้อ่านไม่มากก็น้อย

คณะผู้จัดทำ

กองบรรณาธิการ

ผศ.นิธิ บุรณจันทร์	ที่ปรึกษา
รศ.ดร.ประเวทย์ ตั๊ยเต้มวงศ	ที่ปรึกษา
นายเกษมศักดิ์ ศรีธารารธร	ที่ปรึกษา
ผศ.ดร.อิศรทัต พึ่งอ้น	บรรณาธิการ
นางรุ่งนภา เตาทองนันทสิน	รองบรรณาธิการ
ดร.ธิติมา วงษ์ชีรี	กองบรรณาธิการ
นางวาสนา มานิช	กองบรรณาธิการ
นางสาวภัทธีรา ม้วนจั่น	กองบรรณาธิการ
นายธนะศักดิ์ ทวนทอง	กองบรรณาธิการ
นางสาวชาลิณี กระจ่างพจน์	กองบรรณาธิการ
นางสาวอัญชลี รอดภัย	กองบรรณาธิการ
นางสาวชนนิกานต์ ขลิบทอง	กองบรรณาธิการ
นายเฉลิมวุฒิ จันโทภาส	กองบรรณาธิการ
นางสาวพิมชนก เปรมสมาน	กองบรรณาธิการ

สารบัญ

>> Senior Vision

มาแอบดูวัฒนธรรม มจร. ตอนที่ 1 1

บทสัมภาษณ์พิเศษ รศ.ดร.วนิดา พวกุล ที่ปรึกษาอธิการบดี มจร.

>> Experience Show Case

มุมมองผู้บริหาร “Smart Classroom” 6

- วิดีทัศน์สัมภาษณ์ ผศ.นิธิ บุรณจันทร์ ผู้อำนวยการ สวท.

เรื่องเล่า....สัมภาษณ์ ตอนที่ 1 ดำเนินสัมภาษณ์ 7

- (วาสนา มานิช ศูนย์วิจัยและบริการเพื่อชุมชนและสังคม สวท.)

ตรงคน-ตรงงาน-สร้างสุข คนพิการกับการทำงานในสังคมไทย 11

- (ธนศักดิ์ ทวนทอง ศูนย์การศึกษาต่อเนื่อง สวท.)

เทคโนโลยีเพื่อการซ่อมบำรุง 14

- (เฉลิมเกียรติ จิระรุ่งเสถียร ศูนย์เทคโนโลยีซ่อมบำรุงรักษา สวท.)

>> Industrial Trend

ทิศทางธุรกิจอาหารสำเร็จรูปพร้อมทาน 17

บทสัมภาษณ์พิเศษ คุณวิเศษ วิศิษฐ์วิญญู กรรมการผู้จัดการ บจก.ซีพีแรม

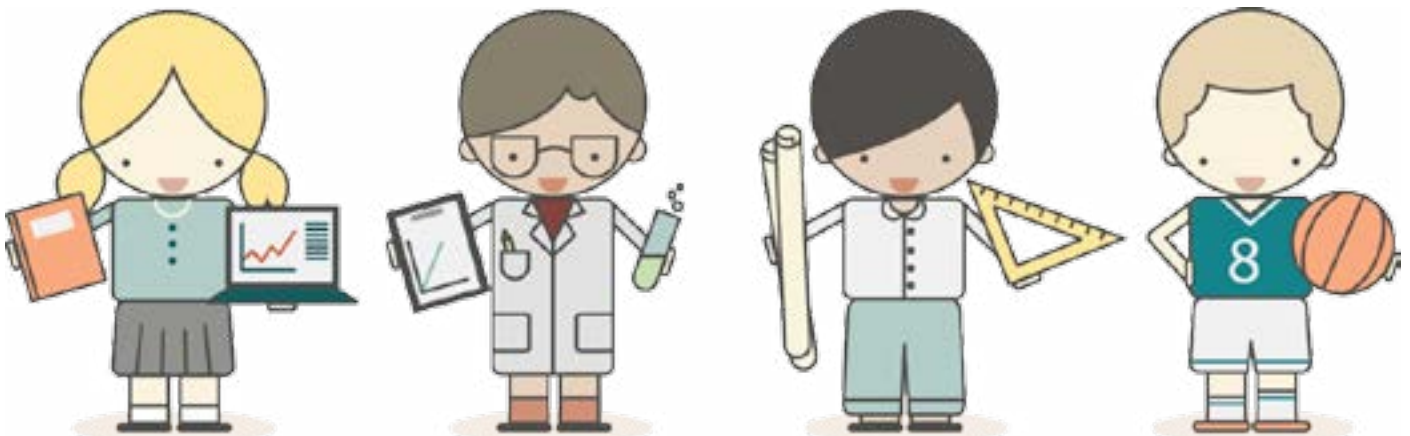
>> Miscellaneous

....คนบ้ากล้อง 21

บทสัมภาษณ์ นายจิรภัทร กริมใจ นักศึกษาภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มจร.

ข่าวประชาสัมพันธ์ 24

รศ.ดร.วนิดา พวกุล --- เล่าให้ฟัง
รุ่นภา เดาทองนันทสิน --- เรียบเรียง

“อย่าโกหกตัวเอง
เพราะเท่ากับเธอ
ไม่ซื่อสัตย์ต่อตัวเอง
ขนาดเธอทำแค่นี้
ครูยังเสียใจ
แล้วถ้าพ่อแม่รู้ว่า
ลูกตัวเองเป็นแบบนี้
แล้วจะ
เสียใจขนาดไหน”

มาแอบดูวัฒนธรรม มจร. กับ

รศ.ดร.วนิดา พวกุล

ตำแหน่งที่ปรึกษาอธิการบดี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ในโอกาสที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ครบรอบ 55 ปีแห่งการสถาปนามหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2558 สำนักวิจัยและบริการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สวท.) ได้รับเกียรติจาก รศ.ดร.วนิดา พวกุล ที่ปรึกษาอธิการบดี อธิการบดีฝ่ายวิจัย และอาจารย์ประจำภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ มาเล่าสู่กันฟังเกี่ยวกับประสบการณ์จากอดีตที่สามารถบ่งบอกถึงวัฒนธรรมที่ดีงามของชาว มจร.ให้คนรุ่นหลังได้รับรู้และร่วมกันจรรโลงไว้ ให้สมกับความตั้งใจของมหาวิทยาลัยที่จะร่วมสร้างคนดี สร้างความรู้ คู่แผ่นดินไทย

ตอนที่ 1 วัฒนธรรมครู-ศิษย์ใกล้ชิดกัน

ถ้าถามว่าในฐานะที่เป็นครูของลูกศิษย์ พี่ว่า วัฒนธรรมของนักศึกษา มจร.ในอดีตและปัจจุบันคงไม่ต่างกัน ที่ดูเหมือนกันก็น่าจะเป็นเพราะมหาวิทยาลัยของเรากว้างขึ้น ทำให้ความใกล้ชิดของอาจารย์กับนักศึกษาห่างกันเท่านั้น พี่เข้ามาสอนที่ มจร. เมื่อปี พ.ศ.2519 โดยทุนพัฒนามหาวิทยาลัย ตอนนั้น อาจารย์หริส สุตะบุตร เป็นคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ ตำแหน่งของพี่เป็นของคณะวิศวกรรมศาสตร์ สังกัดภาควิชาวิศวกรรมเคมี แต่มาทำงานที่คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ (ตอนนั้นคณะวิทยาศาสตร์ยังไม่ได้แยกออกมา) ต่อมาในปี พ.ศ.2520 ภาควิชาเคมีเปิดสอน พี่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชั้นปี นักศึกษาเคมี รุ่นที่ 1 ต้องเรียนรู้และใกล้ชิดกับเด็กมาก แต่เนื่องจากมีเด็กไม่มาก พี่ก็จะรู้จักเด็กทุกคน ชื่อนามสกุลจำได้หมด มีเด็กผู้หญิงก็คน เด็กผู้ชายก็คน รู้รายละเอียดครอบครัวเขา อย่างเช่น เป็นคนที่ไหน คนนี้เป็นลูกชานา คนนี้เป็นลูกคนจีน ฐานะเป็นอย่างไร ส่งลูกเรียนกันอย่างไร รู้แม้กระทั่งรายได้ทางบ้านและค่าใช้จ่าย ที่ต้องรู้รายละเอียดของเด็กว่า คนไหนมีความจำเป็นอะไร เพื่อพี่จะได้ให้ความช่วยเหลือได้ถูก เช่น ลูกศิษย์ที่เป็นเด็กต่างจังหวัด ไม่ค่อยรู้จักทางในกรุงเทพฯ พี่ก็จะหาเพื่อนเป็นบัดดี้ พาเขาไป อย่งไปรายงานตัวเพื่อเรียน รถที่กรมการรักษาดินแดนที่อยู่ใกล้ปากคลองตลาด เด็กบางคนไม่รู้จักทาง พี่ก็จะให้เพื่อนอีกคนที่เป็นคนกรุงเทพฯ พาไปจนถึงที่เลย

อย่างที่บอก สมัยนั้นครูกับลูกศิษย์จะใกล้ชิดกันมาก เพราะจำนวนคนไม่มาก เด็กรุ่นนั้นเรียนหนังสือแบบเขียนกระดานด้วยชอล์ก สถานที่เรียนจะเป็นเรือนไม้เตี้ยๆ สองชั้น ปัจจุบันเป็นส่วน of คณะวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรมสมัยก่อนก็มีการกล่าวคำ สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ค่ะ เวลาอาจารย์เข้าห้องมาสอน จะมีหัวหน้าเหมือนเด็กประถม มัธยม แล้วก็สอนเขาว่าเขาต้องลบกระดาน เคาะแปรงร้อ ถ้าวันไหนไม่ลบกระดานพี่จะเขียนทับ เพื่อให้อ่านไม่ออก พวกเขา ก็จะรู้และรีบวิ่งมาขอโทษและลบกระดานให้

จริงๆ ที่ทำแบบนั้นพี่มีเจตนาต้องการให้เขาใช้เวลาที่อาจารย์มาสอนจะต้องเตรียมตัวแบบไหนเท่านั้นเอง แล้วเวลาเรียนอย่าคุยกัน พี่จะบอกเสมอว่า หลับไม่ว่าแต่อย่าคุยกัน เพราะถ้าหลับจะเสียแค่ตัวเอง แต่ถ้าคุยกันเพื่อนก็จะเสียไปด้วย แล้วพวกเขา ก็จะดูแลกันเองไม่ให้เพื่อนคุยกันในเวลาเรียน นอกจากนั้นแล้ว พี่จะไปทัศนศึกษา ไปทำบุญกับลูกศิษย์ คือขึ้นรถทัวร์ไปด้วยกัน ทำให้มีความผูกพันกันจนกระทั่งวันนี้ เด็กรุ่นนั้นทุกวันนี้ก็ยังติดต่อกันอยู่

**และพวกเขาก็รับรู้ถึง
วัฒนธรรมแบบนี้
วัฒนธรรมครู - ศิษย์ใกล้ชิดกัน**

ตอนที่ 2 ชื่อสัตย์ กตัญญู มีสัมมาคารวะ

อีกเรื่องหนึ่งที่พี่ยังประทับใจ คือ พี่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชั้นปี จึงต้องดูแลพวกเขาตลอด ทั้งเรื่องการเรียนรู้ การเรียนการสอน กิริยามารยาท พี่จะนัดเด็กมากินข้าวด้วยอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง มานั่งคุยกัน กินข้าวและก็สื่อสารกัน จะรู้หมดเลยแต่ละคนเป็นอย่างไร สมัยก่อนสิ่งเร้าของพวกเขา ก็คือ การเล่นพนันบอล บางคนเล่นพนันบอลจนหมดตัว ไม่มีเงินไปจ่ายค่าเช่าหอ เขาจะมาหาพี่แล้วบอกว่า “อาจารย์ครับ ผมกำลังจะถูกล้อออกจากหอ” ถามว่า “ทำไมหละ” เขาบอกว่า “ผมไม่มีสตางค์ไปจ่ายค่าหอ ผมไปเล่นพนันบอล” แค่นั้นยังไม่พอเจ้าของโต๊ะบอลก็จะมาไล่ตีเขาอีก เงินที่แม่ให้มาเป็นเงินค่าหอเอาไปเล่นพนันบอลหมด พี่ต้องควักเงินให้ลูกศิษย์คนนี้ไปใช้หนี้ แล้วก็จะได้เขา คือ สอนเขา แล้วก็ไม่ใช่แค่คนเดียว พี่ต้องเสียเงินไปเพื่อให้เด็กไปเป็นหมื่นบาท แล้วพี่ก็บอกเขาว่า “เงินพวกนี้ครูไม่ได้ให้นะ ครูให้ยืมเท่านั้น

แต่ครูไม่ได้บอกว่าจะต้องมาคืนเมื่อไหร่ แต่เมื่อจบแล้วไปทำงานแล้ว แล้วเธอมีความสามารถพอ ครูขอเงินส่วนนี้คืน” เชื้อใหม่..ทุกวันนี้ พี่ได้เงินคืนทุกบาททุกสตางค์ มีลูกศิษย์คนหนึ่งกลับมาเยี่ยม ทักทายชวนคุย แล้วหยิบซองขึ้นมาบอกว่า “อาจารย์ครับ..ผมเอาสตางค์มาคืนครับ” พี่ก็บอกเขาว่า “ครูลืมไปแล้วค่ะ แต่ถ้าจะเอาสตางค์มาคืนครู ครูก็ยินดีรับ เพราะครูจะได้เก็บไว้ให้น้องๆ ของพวกเธอ” เขาได้เขียนจดหมายใส่ไว้ในซองนั้นด้วย เขาเขียนไว้น่ารักมาก พี่อ่านแล้วน้ำตาจะร่วง เขาเขียนว่า

**“อาจารย์สอนผม
ผมได้ทุกอย่างจากอาจารย์มา
อาจารย์สอนวิชาการ
แบบระหว่างบรรทัด
คือ สอนความหมายที่ไม่ได้
มีบอกไว้ในนั้น และเป็นเรื่อง
แท้จริง เป็นการสอนระหว่าง
บรรทัดเพื่อให้เข้าใจชีวิต ”**

พี่ยังคิดเลยว่าถ้าเกษียณหรือตาย จะให้เอาจดหมายพวกนี้ใส่ไว้ด้วย นี่คือการน่ารักที่ลูกศิษย์ให้มา เป็นความซื่อสัตย์ และรักษาคำมั่นสัญญา และจากความใกล้ชิดกันเหมือนครอบครัว พี่ก็จะสอนเขาว่า เขาต้องกตัญญูและซื่อสัตย์ต่อพ่อแม่ ไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ พี่พูดเสมอเลยว่า เวลาลูกสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ พ่อแม่ก็จะล้มหัวล้มควายเลี้ยงฉลองทั้งหมู่บ้าน คือท่านดีใจมากที่ลูกสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ลูกๆ ที่มาเรียนหนังสือก็อย่าหลงระเริง เราต้องรู้จักหน้าที่ ต้องตั้งใจเรียน ไม่ใจแตก ไม่โกหกครู ไม่เซ็นชื่อแทนเพื่อน

ไม่เช่นนั้นจะเหมือนที่พี่ชอบพูดว่า “พ่อแม่ขายนาส่งควายเรียนหรือไง” และอีกอย่างหนึ่งที่พูดบ่อย ๆ คืออย่าโกหกตัวเอง โกหกใครก็โกหกได้ แต่อย่าโกหกตัวเอง เพราะเท่ากับเธอไม่ซื่อสัตย์ต่อตัวเอง ขนาดเธอทำแค่นี้ครูยังเสียใจ แล้วถ้าพ่อแม่รู้ว่าลูกตัวเองเป็นแบบนี้แล้วจะเสียใจขนาดไหน ซึ่งคำๆ นี้ลูกศิษย์เก่าเคยส่งข้อความมาว่า “หนูจำคำๆ หนึ่ง ซึ่งอาจารย์เคยพูดเสมอได้ว่า ขนาดอาจารย์ไม่มีลูก เวลาหนูทำไม่ดี อาจารย์ยังเสียใจขนาดนี้ แล้วถ้าคุณพ่อคุณแม่รู้จะเสียใจขนาดไหน” เขาบอกว่า มันเป็นคำที่คอยเตือนให้เขาไม่ทำผิด ดังนั้นใครซื่อสัตย์ต่อตัวเอง ทุกคนต้องเป็นคนดีแน่ๆ พี่เชื่ออย่างนั้น

ในเวลาสอนหนังสือพี่ไม่เคยสอนเฉพาะวิชาที่เรียน พี่จะสอนคุณธรรมและจริยธรรมสอดแทรกตลอด เช่น การแต่งกาย การพูดจา เช่น “เมื่อเข้าครุ่ன்றรถเมล์มาเจอแบบนั้น... น่ารักจังเลยลูกให้ครุ่ன்றด้วย แล้วยังพูดจาน่ารักอีกด้วย” แล้วก็จะเล่าความรู้สึกเราว่าเป็นอย่างไร แล้วจะบอกเขาว่า พวกเราควรเป็นแบบนี้ละ หรือถ้าเป็นเรื่องไม่ดี ก็จะไม่บอกพวกเขาว่า “ถ้าเป็นลูกศิษย์ครู ครูรู้..ครูต้องเสียใจแน่เลย” เชื้อไหมคะ คำเหล่านั้นเข้าไปในความรู้สึกของลูกศิษย์ พี่หลายคน มีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่ง เขามาสารภาพกับพี่หลังจากเขาจบไปแล้วว่า ตอนที่เขานั่งเรียนอยู่แล้วพี่ก็พูดไปเรื่อยๆ เล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้ วันนั้นเขาจะไม่เรียน เขาจะฆ่าตัวตาย เพราะทะเลาะกับแฟน เขาบอกพี่ว่า “หนูหมดใจแล้ว หนูกำลังคิดว่า ชีวิตหนูต้องไม่สำเร็จแน่เลย หนูกำลังจะคิดสั้น อาจารย์พูดวันนั้นทำให้หนูเปลี่ยนและคิดได้ ประเทพจะเล็กก็เล็กกันไป หนูต้องยืนอยู่ได้ซิ”

นอกจากนั้นแล้วเด็กรุ่นนั้นจะมีสัมมาคารวะ พูดจาไพเราะ มีเถียงครูบ้างแต่เป็นการเถียงด้วยความเคารพ อธิบายเหตุผลได้ พี่ไม่ได้ชอบลูกศิษย์ที่นิ่งเฉยๆ ให้ทำอะไรก็ทำตาม ทั้งที่ในใจค้าน เขาต้องสามารถ Discuss กับครูได้ ถ้าเปรียบเทียบพี่ว่านักศึกษามัยก่อนดูเหมือนจะปกครองง่ายกว่า เพราะไม่ค่อยมีสิ่งแวดล้อมเช่น โทรศัพท์มือถือ Line หรือ Facebook มาเบี่ยงเบนเขาไปจากการเรียนเหมือนสมัยนี้

ตอนที่ 3 ให้เกียรติสถานที่ ให้เกียรติตัวเอง และให้เกียรติอาจารย์

พี่นี่เป็นครูที่ดูมากเลย โดยเฉพาะกับเด็กที่เรียนไม่เก่งเพราะจะกระดิกตัวไม่ได้เลย จะถูกดุตลอด จนเด็กบางคนก็คิดว่าพี่ไม่รักเขา ซึ่งจริง ๆ ไม่ใช่เลย เพราะถ้าเด็กที่เก่งพี่ก็จะไม่ไปรบกวนวากับเขา แต่เด็กไม่เก่งพี่ก็จะไปไล่จิกเพื่อให้เขาตั้งใจเรียน มีลูกศิษย์บางคนเดินเข้ามาแล้วถามว่า “อาจารย์ครับผมไม่เข้าใจว่าอาจารย์มีอคติอะไรกับผม ทำไมอาจารย์เกลียดผมนัก” พี่ต้องเรียกเขามานั่งคุยแล้วบอกว่า “ไม่ใช่... ครูไม่ได้เกลียดเพียงแต่ว่าเป็นห่วง เพราะครูดูพฤติกรรมของเธอแล้ว ครูคิดว่าถ้านิดเดียวเธออาจจะเปลี่ยนไปได้เลย” ซึ่งตอนนั้นเขาก็เข้าใจ นักศึกษากลุ่มนี้ตอนนี้พวกเขาอายุประมาณ 50 กว่า ห่างจากพี่ไม่กี่ปี มีลูกจบปริญญาโทแล้วเวลากลับมา Chem. Night เขาจะมาบอกว่า “ที่อาจารย์พูดกับผมไว้ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ สิ่งที่คุณครูและสั่งสอนมันใช่และใช้ได้ตลอด”

อีกอย่างที่พี่ได้รับจากลูกศิษย์แล้ว พี่เกือบน้ำตาไหลคือวันเกษียณ ลูกศิษย์กลับมาหาจำนวนมาก ซึ่งในคราวที่พี่เกษียณถือว่าโชคดี เพราะมีผู้เกษียณที่เป็นอาจารย์ภาควิชาเคมีถึง 5 คน ภาควิชาเคมีก็จัดงานให้ งานใหญ่ขนาดปิดอาคาร 190 ปี จัดเลี้ยงโต๊ะจีนประมาณ 100 โต๊ะ ซึ่งพี่ประทับใจมากวันนั้น คำพูดหนึ่งที่มีคนชอบมาถามพี่ว่า ทั้งชีวิตวันไหนหรือสิ่งไหนที่ประทับใจมากที่สุด เมื่อก่อนไม่เคยตอบได้ แต่คราวนี้ตอบได้แล้ว คือวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2554 เป็นวันที่ประทับใจมากที่สุดคือ ลูกศิษย์กลับมาหา แล้วหลายคนมาไหว้พี่ที่เข้าเหมือนมาราบเลย แล้วทุกคนก็มีความทรงจำอะไรของแต่ละคนที่เขาจำได้เกี่ยวกับอาจารย์คนนี้ คำพูดของเขาแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน อย่างเช่น “อาจารย์ครับผมรู้แล้วครับว่าเวลาที่คนอื่นเขาว่าเรา มันเจ็บยิ่งกว่าพ่อแม่ญาติพี่น้องว่าเรา” เพราะเมื่อก่อนพี่เคยพูดว่า “จำไว้นะ ถ้าเมื่อไหร่ที่พวกเธอโต เธอไปทำงาน แล้วเขาพูดแบบนี้กับเธอ เธอจะเจ็บที่สุด แต่ตอนนี้ครูดำไว้ก่อน เธอไม่เจ็บหรอกเพราะเธอเป็นลูกหลาน” เขากลับมาแล้วบอกว่า “อาจารย์ครับใช่แล้วครับ” ถามว่าแล้วไปทำอะไรให้เขาตา “เปล่าครับ ผมไม่ได้ทำ แต่เพื่อนร่วมงานของผมที่จบมาจากที่อื่นเขาโดน ผมฟังแล้วรู้สึกเจ็บมากเลย” เขาพูดว่า “จบมาจากไหนนี่ ครูบาอาจารย์ไม่สอนหรือไง” พี่ถึงบอกเลยว่าคำๆ นี้ระวังไว้เลย พี่ก็เลยกลับมาใช้วิธีการเดิมคือ ขอดำไว้ก่อน

เป็นนักศึกษาต้องให้เกียรติสถานที่ ให้เกียรติตัวเอง ให้เกียรติอาจารย์ และต้องถูกกาลเทศะ พี่พูดกับเด็กเสมอว่า เวลาเรียนให้ทำประหนึ่งว่าสนใจได้ไหม พี่ยอมรับนะว่าคนเราไม่ได้ชอบวิชาทุกวิชา เราไม่ได้ชอบอาจารย์ทุกท่าน เราไม่ได้ชอบการบรรยายทุกเรื่อง เพื่อวัฒนธรรมที่ดีของ มจร. ขอรับรองให้ทำประหนึ่งว่าสนใจได้ไหม เพราะคนที่ยืนอยู่หน้าเวทีเห็นทุกอย่างหมด มองลงมาแล้วรู้เลยว่าใครนั่งเล่นไลน์ เล่น Face book พี่เคยแซวลูกศิษย์ตอนก้มหน้าเล่นว่า ต้องจดด้วยหรอ ไม่ต้องจดหรอก เดียวแจกเอกสารให้ มีอยู่ครั้งหนึ่งพี่เคยเดินไปเห็นเขาพิมพ์ข้อความใน Facebook ว่า “เบื่อไม่อยากเรียน” พี่ก็ยอมรับนะว่าคนเราสามารถมีความรู้สึกแบบนั้นได้เหมือนกัน อย่างเช่นเวลาเราไปฟังบรรยายที่ไหนบางที่เราก็เบื่อ เพราะบางครั้งคนบรรยายก็ไม่ได้ถูกอรรถาธิบาย สไลการพูดหรือวิธีการนำเสนอก็อาจไม่ถูกอรรถาธิบาย **แต่ก็ขอให้ทำประหนึ่งว่าสนใจได้ไหม เพื่อให้เกียรติกับอาจารย์**

สิ่งที่พี่จะเล่าอีกเรื่องหนึ่งคือ เดียวนี้พี่ไม่ค่อยยอมไปงานไหว้ครูหรือกิจกรรมของภาควิชามากนัก เนื่องจากมีอยู่ครั้งหนึ่ง พอเขาเชิญ พี่ก็ไป เขาถือว่าพี่เป็นผู้ใหญ่ พอไหว้ครูเสร็จเขาก็ให้พี่เป็นผู้แทนให้พรแก่นักศึกษา พี่ก็ไม่ได้ให้พรหรอกพอไปถึง พี่ก็เล่าแบบนี้ ประมาณไม่เกิน 10 นาทีพี่ก็พูดให้เด็กรู้ถึงความมกตัญญู การมีสัมมาคารวะ เล่าให้เขาฟังสอนเขา ไม่ได้ว่านะ เชื่อหรือไม่ 10 นาทีผ่านไป พี่เพิ่งรู้ว่ามีเด็กหลายๆ คนไม่ได้ฟังเลย และไม่ได้มองเลย ซึ่งพี่มารู้ทีหลัง เพราะพี่ได้เจอเด็กนักศึกษาสองคนนั่งฟังซาวด์อะแบ้าทอันเดียวกัน เขานั่งใกล้กันมากคือแทบจะนั่งตักกันเลย พี่ไม่ยอมเรื่องแบบนี้ พี่ถามเขาว่าอยู่ภาคไหน เด็กผู้หญิงบอกว่า “อยู่ภาคเคมี” เคมีวิทยาศาสตร์หรือลูก “ค่ะ” เคยเห็นครูหรือไม่ นี่เพิ่งไหว้ครูผ่านไปไม่ถึงอาทิตย์หนูไม่ได้เข้าหรือค่ะ วันนั้นที่ห้องประชุม “เข้าค่ะ” ไม่เห็นครูหรอ “ไม่เห็นค่ะ” พี่รู้สึกโกรธนะว่า วันนั้นพี่ไปเต้นจำวอดอยู่บนเวทีนั้นทำไมตั้ง 10 นาที คือเขาไม่ได้มองเห็นอะไรเลย ก็เลยตั้งใจว่าตั้งแต่นี้ต่อไปจะไม่ไปร่วมงานวันไหว้ครูอีกแล้ว ก็มีน้องๆ ที่ภาควิชาบอกว่าเด็กคนเดียวทำไมพี่ถึงมาตัดตรงนี้ไป คนอื่นเขาก็เสียโอกาสสิ แต่จริง ๆ พี่มีเหตุผลของพี่บอกโดยตรงๆ บางครั้งพี่ก็

รู้สึกเหมือนกันว่าเราอายุมากแล้ว มีช่องว่างระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ที่เป็นผู้ใหญ่มากเกินไป **พี่ต้องการให้น้องที่เป็นหัวหน้าภาควิชาและอาจารย์ที่สอนนักศึกษาโดยตรงได้สื่อสารและทำหน้าที่ของเขามากกว่า** ดังนั้นเพื่อไม่ให้เขาต้องกังวลเรื่องที่ต้องให้เราเป็นเบอร์หนึ่ง ตั้งแต่นั้นมาก็เลยไม่ไป พี่คิดว่าเราน่าจะช่วยได้แค่การสนับสนุนเท่านั้นเวทีเช่นนั้นน่าจะเป็นของน้อง ๆ เขามากกว่า

(โปรดติดตามตอนต่อไป...)

มุมมองผู้บริหาร “Smart Classroom”

วิดิทัศน์สัมภาษณ์ ผศ.นิธิ บุรณจันทร์
ผู้อำนวยการ สวท.

“เรื่องเล่า...ส้มบางมด ”

ตอนที่ 1 ตำนานส้มบางมด

“**ส้มเขียวหวาน**” ถือว่าเป็นผลไม้ที่หากินได้ง่ายในบ้านเรา มีให้กินตลอดทุกฤดูกาล อุดมไปด้วยวิตามินเอ วิตามินบี และวิตามินซี ซึ่งช่วยป้องกันโรคหัวใจ ลดการติดเชื้อจากแบคทีเรีย ลดปริมาณคอเลสเตอรอลในเลือด บรรเทาอาการกระหาย ทำให้ระบบการย่อยอาหารเป็นปกติ รวมทั้งมีธาตุเหล็ก ฟอสฟอรัส และมีกรดอินทรีย์อีกหลายชนิด ส้มเขียวหวาน จึงถือว่าเป็นผลไม้ที่ทรงคุณค่ามากมายทีเดียว

หากเราเดินไปในตลาด จะพบส้มหลากหลายสายพันธุ์ให้เลือกซื้อ ไม่ว่าจะเป็นส้มสายน้ำผึ้ง ส้มเขียวหวาน ส้มโชกุน หรือแม้แต่ส้มสายพันธุ์จากต่างประเทศ แต่หากย้อนไปดูตลาดส้มเขียวหวานในเมืองไทยเมื่ออดีต เด็กรุ่นปัจจุบันคงไม่เคยรู้มาก่อนว่า จริงๆ แล้วหนึ่งในส้มเขียวหวานที่ได้ชื่อว่ารสชาติอร่อยที่สุดและมีชื่อเสียงที่สุดต้องยกให้ “ส้มเขียวหวานบางมด” หรือที่เรียกกันติดปากว่า “ส้มบางมด” ด้วยเอกลักษณ์ของรสชาติที่หวานจัดอมเปรี้ยว เล็กน้อย เนื้อนุ่ม ฉ่ำน้ำ

ที่มาของชื่อ “บางมด”

“บางมด” สันนิษฐานได้ว่าบริเวณแห่งนี้มีทรัพยากรดินอันอุดมสมบูรณ์ของดินตะกอนปากแม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้ดินมีการสะสมของธาตุอาหารสูง รวมทั้งการมีพื้นที่ติดกับชายทะเลที่มักเกิดปรากฏการณ์น้ำขึ้นน้ำลง นานวันเข้าดินจึงได้รับอิทธิพลจากความเค็มของน้ำกร่อยผสมผสานกัน ทำให้ผลไม้หลายชนิดที่ปลูกบริเวณนี้มีรสชาติฉ่ำฉ่ำและหวานแหลมเป็นพิเศษเมื่อผลไม้ต่างๆ เริ่มสุก จึงมีมดมาตอมและกินผลไม้ ทำให้สามารถพบเห็นมดในพื้นที่สวนได้อย่างมากมาย

“บางมด” เป็นชื่อของตำบลหนึ่งในอำเภอราชบุรีบุรีระ จังหวัดธนบุรี (อำเภอราชบุรีบุรีระ ประกอบด้วย 4 ตำบล คือ แจงร้อน บางปะกอก ท่งครุ และบางมด) อาณาเขตของตำบลครอบคลุมพื้นที่ชุมชนที่อาศัยอยู่บริเวณรอบๆ ลำคลองและคลองซอยต่างๆ ประมาณกว่า 200 แห่ง ที่สามารถเชื่อมต่อถึงกันได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 ได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทยจัดตั้งเขตทุ่งครุขึ้น โดยแบ่งพื้นที่ทางทิศใต้ของเขตราชบุรีบุรีระออกมา 2 แขวง คือ บางมด และทุ่งครุ

ตำนานส้มบางมด

ปี พ.ศ. 2468 นายเสม เป็นผู้นำกิ่งส้มเขียวหวานจากบางบอน (บางขุนนนท์ ตลิ่งชัน และบางกอกน้อย) มาปลูกที่ตำบลบางมดเป็นครั้งแรก ส้มเขียวหวานที่ปลูกในแถบนี้เรียกว่า “ส้มบางล่าง” ลักษณะผลมีขนาดเล็กเลี่ยน เปือกบางมีลายขึ้นคล้ายสีน้ำตาลที่ผิวส้ม ขางฉ่ำ ปอกง่าย และรสชาติหวานอมเปรี้ยวเล็กน้อย “สวนส้มบางมด” เป็นสวนผลไม้แบบยกร่องเกิดจากการเปลี่ยนผืนนาขนาดใหญ่ให้เป็น สวนไม้ผล เรียกชื่อตามถิ่นปลูกคือย่านบางมด และมีคลองบางมดเป็นจุดบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ส้มบางมดจะเริ่มได้ผลเมื่อส้มอายุ 3 ปี การจำหน่ายจะมีพ่อค้ามา “เหมาสวน” ชาวบางมดมักแถมส้มให้พ่อค้าอีกส่วนหนึ่ง เพื่อชดเชยผลส้มที่เน่าเสียหรือตกหล่นระหว่างทาง ซึ่งเป็นประเพณีมาตั้งแต่ดั้งเดิม

พ.ศ. 2485 ได้เกิดน้ำท่วมใหญ่ ส้มบางมดตายเกือบหมด ชาวสวนบางส่วนจึงซื้อกิ่งตอนส้มแสงจันทร์จากจันทบุรีมาปลูกใหม่ ส้มบางมดจึงฟื้นกลับมาอีกครั้งและขยายพื้นที่เพิ่มขึ้นกว่า 30,000 ไร่ โดยในปี พ.ศ. 2517 ได้จัดตั้ง “สหกรณ์การเกษตรสวนส้มบางมด” ครอบคลุมพื้นที่เขตบางขุนเทียน เขตทุ่งครุ และเขตจอมทอง รวมไปถึงตำบลคลองสวน จังหวัดสมุทรปราการ

๕ ทรงเป็นแรงบันดาลใจ

เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2521 มีพิธีฝังลูกนิมิต ณ วัดทุ่งครุ เขตราชบุรีบูรณะ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้เสด็จพระราชดำเนินมาดูลูกนิมิต และได้มีพระราชดำรัสกับชาวสวนส้มบางมดที่มารับเสด็จว่า “ส้มบางมดอร่อยมาก ให้ช่วยกันอนุรักษ์สวนส้มบางมดไว้” (ภาพที่ 3) ในขณะนั้นชาวสวนมิได้ตระหนักถึงการอนุรักษ์ เนื่องจากทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมยังดีอยู่

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จวัดทุ่งครุ

จากนั้นในปี พ.ศ. 2523 และ พ.ศ. 2526 เกิดน้ำท่วมใหญ่สวนส้มบางมดได้รับความเสียหาย ชาวสวนขาดทุนเป็นจำนวนมาก แต่เมื่อน้ำลดชาวสวนก็กลับมาปลูกส้มอีก แต่ในปี พ.ศ. 2534 ก็เกิดน้ำท่วมใหญ่อีกครั้ง รวมทั้งน้ำทะเลหนุนสูงไหลทะลักเข้าสู่คลองบางมดและไหลเข้าท่วมสวน สวนส้มบางมดยืนต้นตายเพราะรากเน่า จนไม่สามารถฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิมได้อีก เนื่องจากน้ำในร่องสวนกลายเป็นน้ำกร่อยและดินกลายเป็นดินเค็ม ชาวสวนบางรายจึงขายสวนทิ้งแล้วย้ายไปปลูกส้มที่ทุ่งรังสิต จังหวัดปทุมธานี รวมไปถึงอำเภอคลองหลวง อำเภอลำลูกกา อำเภอหนองเสือ อำเภอธัญบุรี และจังหวัดใกล้เคียงในเขตชลประทานรังสิต ด้วยการดูแลรักษาเช่นเดียวกับการปลูกส้มบางมด ชาวสวนบางส่วนเปลี่ยนไปทำนาทุ่งกุลารด้า หรือบางรายปล่อยสวนให้รกร้างเพราะลูกหลานที่มีระดับการศึกษาค่อน

ข้างสูง ไม่นิยมประกอบอาชีพทำสวนตามแบบบรรพบุรุษ และบางแห่งที่ถนนตัดผ่านถูกขายให้กับโครงการหมู่บ้านจัดสรร เพราะชุมชนเมืองขยายตัว

บทส่งท้ายจากผู้เขียน

“ส้มบางมด” สร้างทั้งชื่อเสียงและรายได้ให้กับชุมชนย่านบางมดมานานกว่า 90 ปี แต่ปัจจุบันชุมชนกำลังเปลี่ยนแปลงจากการพัฒนาเมือง และผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สวนส้มบางมดลดจำนวนลง เปลี่ยนสวนเกษตรผสมผสานที่เติบโตด้วยประสบการณ์และภูมิปัญญา มีการจัดตั้งกลุ่มเกษตรกรเพื่อต่อรองกับส่วนงานที่สร้างผลกระทบ ทั้งนี้ชาวสวนมิได้มุ่งหวังถึงความรุ่งเรืองเฉกเช่นอดีต เพียงแต่ต้องการอนุรักษ์มรดกของชุมชนไว้ให้ลูกหลาน การเป็นแหล่งเรียนรู้ สถานที่ท่องเที่ยว พร้อมกับผลิตอากาศบริสุทธิ์ให้กับชาวกรุงเทพมหานคร และเหนือสิ่งอื่นใดคือ การสนองกระแสพระราชดำริของในหลวง ที่มีต่อชาวสวนส้มบางมดเมื่อครั้งในอดีต

ตรงคน-ตรงงาน-สร้างสุข คนพิการกับการทำงานในสังคมไทย

ธนะศักดิ์ ทวนทอง
 ศูนย์การศึกษาต่อเนื่อง มจร.

สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการแบ่งปัน และความเอื้อเฟื้อ เชื่อในเรื่องเวรกรรม ดังนั้นจึงเป็นสังคมที่น่าอยู่ แต่ในอีกมิติหนึ่งของการช่วยเหลือผู้พิการ อาจจะนับเป็นอุปสรรคอยู่เช่นกัน เมื่อคนในสังคมเห็นผู้พิการจะรู้สึกสงสาร และเห็นอกเห็นใจ การใช้งานคนพิการกลายเป็นเรื่องเวรกรรม ใจร้าย ใจดำ การกดขี่ ฯลฯ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าถึงแต่การใช้ชีวิตในสังคม หรือการทำงานเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงครอบครัว ซึ่งนับเป็นอุปสรรคใหญ่ พ่อแม่จะคิดว่าลูกคนเดียวเลี้ยงได้ ไม่ยอมปล่อยให้ผู้พิการทำงานอะไร หรือแม้แต่ให้ออกนอกบ้านไปไหน ซึ่งถ้ามองในมุมมองของทัศนคติและวิถีสังคมไทยแล้ว เราคงไม่สามารถตำหนิพ่อแม่ หรือผู้ดูแลได้ แม้แต่น้อย แต่ผู้พิการควรจะได้รับ การกระตุ้นการเรียนรู้เพื่อให้อยู่ร่วมในสังคมได้อย่างปกติสุข

การทำงานหรือการมีงานทำของผู้พิการดูเหมือนจะสวนทางกับความต้องการในตลาดแรงงาน หรือการประกอบอาชีพเพื่อให้เป็นวิถีปกติในการดำเนินชีวิต ซึ่งมีผู้พิการจำนวนมากที่ไม่กล้าจะออกจากบ้าน หรือถูกผู้ดูแลห้ามออกนอกบ้าน ซึ่งการเรียนรู้ทักษะการดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติ น่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาเหล่านั้น การเรียนรู้และช่วยเหลือตนเอง โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีให้ หรือปรับตัวเข้าหาสิ่งที่มีอยู่อย่างเป็นปกติ โดยที่ไม่เป็นภาระกับคนทั่วไปหรือสังคม เป็นสิ่งที่ผู้พิการส่วนใหญ่ต้องการ ปัจจุบันสถานการณ์ผู้พิการในประเทศไทยมีจำนวน 1,567,791 คน หรือคิดเป็น ร้อยละ 2.41 ของประชากรทั้งประเทศ โดยภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้พิการมากที่สุด ประมาณ 39% ส่วนกรุงเทพมหานคร แม้หลายคนคิดว่ามีผู้พิการอยู่จำนวนมาก แต่ในความเป็นจริง ผู้พิการในพื้นที่เขต กทม. มีอยู่เพียง 4% ของผู้พิการทั่วประเทศเท่านั้น สวนทางกับจำนวนสถานประกอบการที่ต้องการจ้างแรงงานตามกฎหมายอย่างมาก โดยความพิการเกือบ 50% เป็นความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ซึ่งสถานประกอบการที่ต้องรับผู้พิการเข้าทำงานจำเป็นต้องปรับปรุงด้านกายภาพก่อนรับผู้พิการเข้าทำงาน และตามมาด้วยเหตุผลของความพร้อมด้านสถานที่และไม่สามารถรับผู้พิการเข้าทำงานได้ ทางด้านการศึกษาจำนวนผู้พิการที่ไม่มีโอกาสได้เรียนหรือจบการศึกษาระดับประถมศึกษา รวมกันมีจำนวนมากถึง 96% โดยประมาณ โอกาสการมีงานทำของคนพิการในสถานประกอบการดูเหมือนจะยิ่งห่างไกลขึ้นเรื่อยๆ (ข้อมูลจากกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ : 2557)

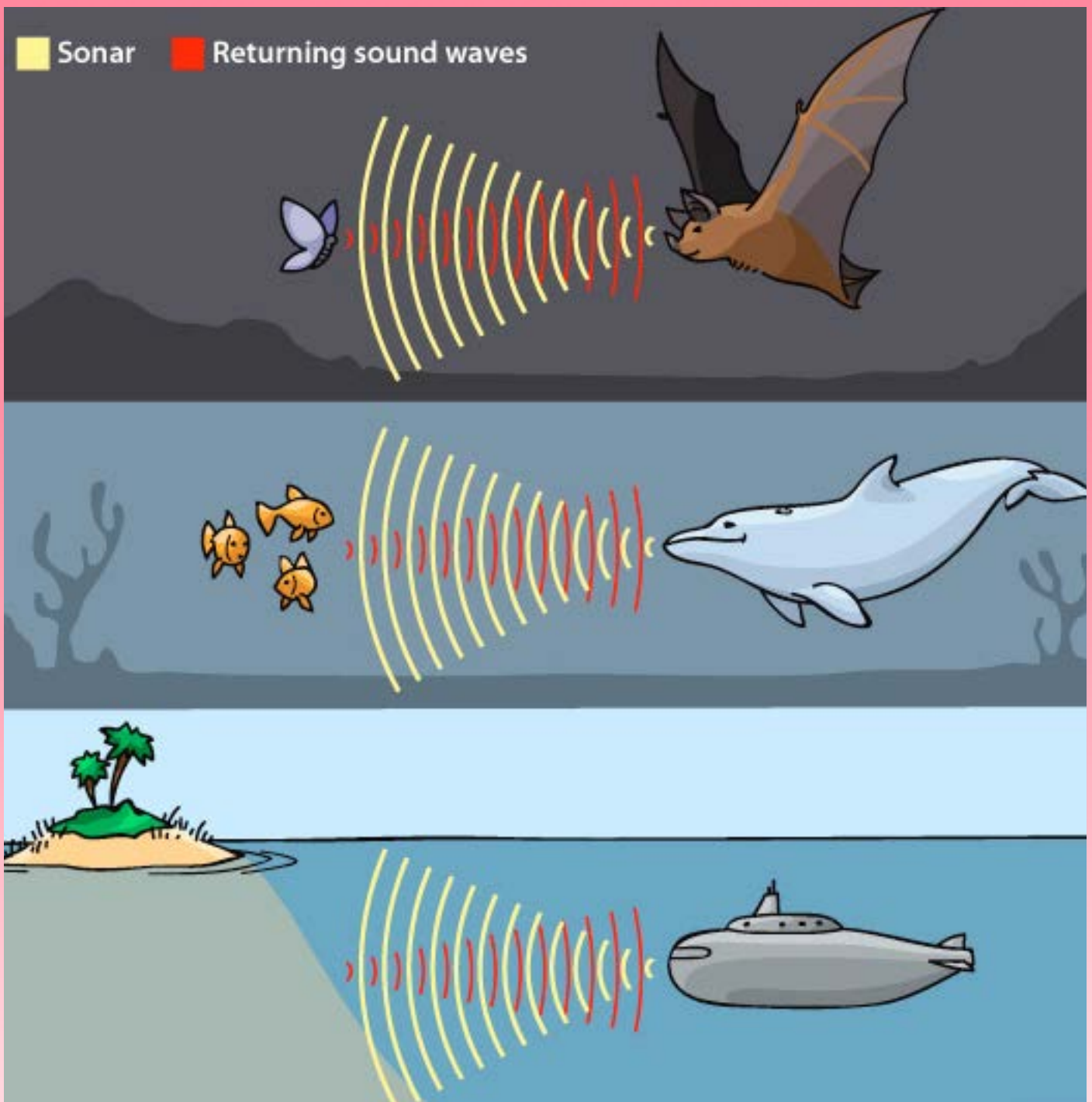

ปัจจุบันทางออกหนึ่งที่ภาครัฐได้ช่วยให้ผู้พิการได้มีงานทำ หรือสามารถมีอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ คือ การออกกฎหมาย และบังคับใช้ โดยกฎหมายที่สำคัญที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการมีงานทำของผู้พิการในสถานประกอบการ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 (แก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.2556) โดยกฎหมายฉบับนี้ ได้ระบุในมาตรา 33 ให้สถานประกอบการจ้างคนพิการเข้าทำงานตามอัตราส่วนที่เหมาะสม โดยกฎกระทรวงแรงงานได้มีการกำหนดอัตราส่วนคนพิการ 1 คน ต่อพนักงาน 100 คน ส่วนในมาตรา 34 ระบุว่าหากไม่มีการจ้างคนพิการให้สถานประกอบการส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแทน ซึ่งนายจ้างจะต้องส่งเงินเข้ากองทุนวันละ 300 บาท หรือคิดเป็น 109,500 บาทต่อลูกจ้างคนพิการ 1 คนต่อปี และ มาตรา 35 สำหรับกรณีหน่วยงานที่ไม่ต้องการจ้างคนพิการเข้าทำงานและไม่ประสงค์จะจ่ายเงินเข้ากองทุนฯ ก็สามารถใช้วิธีให้สัมปทานแทน ด้วยการจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงาน จ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการก็ได้

และในมาตรา 35 นี้เอง ที่ มจร. ได้เข้ามามีบทบาทในการช่วยเหลือผู้พิการให้สามารถประกอบอาชีพได้ โดยการจัดฝึกอบรม-ฝึกงาน ในอาชีพที่เหมาะสมกับความต้องการของสถานประกอบการและผู้พิการ ซึ่งในปี 2558 ได้ดำเนินการจัดโครงการเป็นรุ่นที่ 2 ในอาชีพ เจ้าหน้าที่ประจำสำนักงาน (ซึ่งที่ได้ขออนุมัติหลักสูตรนี้ เนื่องจากข้อมูลในรุ่นที่ 1 พบว่าผู้พิการที่ได้งานทำทุกคนทำงานในสำนักงาน/ธุรการ) มีระยะเวลาการอบรม รวม 6 เดือน แบ่งเป็นอบรมพื้นฐานด้านสังคม การใช้ชีวิต รวม 2 เดือน อบรมด้านอาชีพ 2 เดือน และฝึกงานในสถานประกอบการจริง 2 เดือน ซึ่งความยากของการจัดโครงการ จะเป็นเรื่องของการคัดผู้พิการเข้าร่วมโครงการ และการเรียนรู้ร่วมกันของผู้พิการที่มีพื้นฐานความรู้ที่แตกต่างกันตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ถึงระดับปริญญาตรี ดังนั้น การอบรมจึงจำเป็นต้องออกแบบเนื้อหาให้เข้าไปในรูปแบบของการใช้กิจกรรมร่วมเพื่อการเรียนรู้ (Activities Base) โครงการมหาวิทยาลัยกับชุมชนและสังคม ศูนย์ส่งเสริมและสนับสนุนมูลนิธิโครงการหลวงและโครงการตามพระราชดำริ ศูนย์การศึกษาต่อเนื่อง สวท. เป็นหน่วยงานหลักที่ได้รับมอบหมายและร่วมกันดำเนินโครงการฝึกอบรม-ฝึกงานนี้ โดยใช้อาคารสัมมนาซึ่งศูนย์การศึกษาต่อเนื่องได้ดูแลอยู่ เป็นสถานที่หลักของการดำเนินโครงการ โดยมีความพร้อมด้านห้องอบรมสัมมนา รวมทั้ง ห้องพักรับรอง (Guest House) และร่วมกันช่วยดำเนินโครงการ ซึ่งเป็นที่น่ายินดีที่หน่วยงานต่างๆ และ บุคลากรของ มจร. ได้ให้ความร่วมมือ และช่วยเหลือโครงการอย่างดียิ่ง เราได้เห็นภาพที่บุคลากร มจร. ได้ทำกิจกรรมกับผู้พิการ นักศึกษา มจร. ได้ทำกิจกรรมกับผู้พิการเพื่อการเรียนรู้ร่วมกัน เช่น นักศึกษาสถาปัตยกรรมศาสตร์อบรมด้าน Workshop Design และใช้ ผู้พิการผู้เข้าร่วมโครงการเป็นแขกรับเชิญ โดยได้สัมภาษณ์และเก็บข้อมูล และร่วมกันออกแบบผลิตภัณฑ์สำหรับผู้พิการ ซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงของนักศึกษา ที่ได้เรียนรู้จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้งานจริง หรือ การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลพลอยได้จากการจัดการฝึกอบรม เช่น การอบรมศิลปะบำบัด ได้มีการนำภาพศิลปะของผู้พิการไปจัดทำเป็นสมุดบันทึก และนำไปขาย ซึ่งรายได้ที่เกิดขึ้นก็นำกลับมาให้กับผู้พิการเจ้าของผลงานนั้นๆ เป็นต้น

ผู้พิการที่ต้องการทำงานจะมีความกระตือรือร้นสูงในการทำงาน บางคนมีความสามารถสูง และมีความต้องการเป็นสมาชิกของสังคมที่สร้างประโยชน์ และมีคุณค่าในสังคมโดยรวม ในอนาคตหากผู้พิการสามารถเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือเข้าถึงการฝึกอาชีพในสาขาที่ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน น่าจะสามารถสร้างงานในสถานประกอบการให้ผู้พิการได้อย่างแน่นอน แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน การทำงานของผู้พิการ สถานประกอบการหรือนายจ้าง คงจะต้องหางานที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้พิการที่มีความต้องการทำงานก่อน เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงานร่วม รวมทั้งต้องทำให้สภาพแวดล้อมด้านกายภาพเอื้อต่อคนพิการมากขึ้น หากพวกเขาารู้สึกชอบและสนุกกับการทำงาน มั่นใจว่าตนเองทำได้ ผู้พิการคงจะไม่ปฏิเสธงาน และต้องการอยู่ร่วมกันทำงานเพื่อองค์กรตลอดไป หรือก็คือ ตรงคน ตรงงาน สร้างสุข ที่ใช้ได้กับทุกคน

เทคโนโลยีเพื่อการซ่อมบำรุง (Maintenance Technology Club : MTC)

“สืบจากเสียง”

เดี๋ยวนี้ข่าวสารต่างๆ ฟุ้งตรงเข้าหาเราได้ง่ายมากตั้งแต่ทุกคนลืมตาตื่นมา อาจมีบ้างที่บางข่าวชวนให้หวาดกลัวในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เช่น แนใจได้อย่างไรว่าจอตลอดติดไฟแดงอยู่ถนนจะไม่ทรุดลงมา? โครงสร้างอาคารที่เคยถูกน้ำท่วมยังแข็งแรงอยู่ไหม? ถึงNGVท้ายรถของเรายังปลอดภัยอยู่ไหม? หรืออาจถึงขั้นเพื่อไม่แน่ใจว่าในเสาของอาคารที่เพิ่งสร้างเสร็จอาจมีศพคนงานฝังอยู่!? (หรือจะเชื่อคุณริว กับคุณเจน ดี) เป็นต้น

วิธีการง่ายๆที่คล้ายข้อสงสัยจากตัวอย่างข้างต้น ก็คือการตรวจสอบโดยการผ่านนิ้วดูเลย เช่น ถ้ากลัวว่าแผ่นดินจะทรุด ก็เจาะดูว่าด้านในนั้นกลวงหรือไม่ อยากรู้ว่าอาคารยังแข็งแรงไหมก็เจาะดูความพรุนของปูน และสภาพเหล็กภายในเลย ถึงNGVยังดีไหมก็ผ่าดูเนื้อเหล็กและข้อต่อต่างๆว่ายังสภาพดีหรือไม่ มีศพไหมในเสาที่ทุบเสาที่สงสัยเลย ซึ่งจะเห็นว่าการหาคำตอบแบบนี้มัน พูดยาก คิดง่ายแต่ทำจริงไม่ได้ ด้วยข้อจำกัดนานาประการ เช่น ถ้าทุบเสาหาศพแล้วไม่เจอ คนสั่งทุบก็อาจกลายเป็นศพแทนได้เหมือนกัน

การตรวจสอบที่ไม่จำเป็นต้องทำลายสิ่งที่ต้องการตรวจ มีหลายวิธี เราจะเรียกรวมว่า การตรวจสอบแบบไม่ทำลาย (Non-destructive Testing) หรือ NDT วิธี NDT จะเป็นวิธีตรวจสอบที่ชิ้นงานมีความเสียหายทางกายภาพและคุณสมบัติน้อยที่สุด ชิ้นงานหรือโครงสร้างนั้นๆยังสามารถนำไปใช้ต่อได้ ในบางครั้ง ยังสามารถตรวจสอบได้ขณะที่โครงสร้างที่ตรวจยังทำงานอยู่ได้ด้วย แล้ววิธี NDT คืออะไร? มีหลักการอย่างไรล่ะ? อธิบายสั้นๆได้ว่า วิธี NDT จะอาศัยหลักการคุณสมบัติทางฟิสิกส์ของวัสดุเป็นหลัก เช่น การดูดกลืนแสง การส่งผ่านและสะท้อนเสียง การดูดกลืนรังสี ความเปราะแตกหัก การนำไฟฟ้า การถ่ายเทความร้อน เป็นต้น โดยอาศัยการอบรม ประสบการณ์ และเครื่องมือที่เหมาะสมเป็นส่วนประกอบสำคัญ

ดังที่เกริ่นไว้เสียยืดยาว มาดูเกี่ยวกับหัวข้อบทความ “สืบจากเสียง” นี้กัน “เสียง” เป็นหลักการหนึ่งของการตรวจสอบแบบไม่ทำลายและดูจะใกล้เคียงตัวกับเรารองจากการมองเห็น หลักการของการใช้เสียงตรวจสอบจะแบ่งเป็นสองอย่างคือ การส่งคลื่นเสียงไปและวิเคราะห์ที่สะท้อนกลับมา ซึ่งเราจะเรียกว่าแบบแอคทีฟ (Active) และ อย่างที่สองคือการฟังเสียงรบกวนของวัสดุและนำมาวิเคราะห์ โดยไม่มีการส่งคลื่นเสียงเข้าไปเลย ซึ่งจะเรียกว่าแบบพาสซีฟ (Passive)

อันดับแรกขออธิบายขยายถึงหลักการแบบแรกที่เป็นการส่งคลื่นเข้าไปในตัวกลางก่อน โดยทั่วไปการส่งคลื่นเสียงเข้าไปตรวจสอบนั้นจะใช้สองเทคนิค โดยเทคนิคแรกคือการตรวจสัญญาณการสะท้อนกลับ (Reflection) โดยจะใช้เวลาที่เดินทางไปและกลับ (ΔT) มาคูณกับความเร็วคลื่นเสียงในวัสดุนั้นๆ (V) (ค้นค่าได้จาก Google หรือการทดลอง) เพื่อตรวจว่าระยะสะท้อนนั้นอยู่ที่เท่าใด ($S = V\Delta T/2$) เช่นเดียวกับค้างคาว หรือ ปลาโลมา หรือใกล้ตัวหน่อยคือการไปให้หมอทำอัลตราซาวด์ตรวจอวัยวะภายในของเรา หรือแม้แต่การใช้แอปพลิเคชันมือถือเพื่อวัดระยะทาง

อีกเทคนิคของการใช้เสียงเข้าตรวจสอบคืออาศัยการส่งผ่านของคลื่นว่าคลื่นเสียงที่ส่งไปนั้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเมื่อวิ่งผ่านสิ่งที่ต้องการตรวจสอบ (Through Transmission Technique) ซึ่งจะบอกได้ว่าวัสดุนั้นๆ มีความพรุนหรือมีอะไรฝังอยู่ข้างในหรือไม่ วัสดุของแข็งที่มีความหนาแน่นน้อย หรือเป็นรูพรุนจะทำให้เสียงเคลื่อนที่ไปได้ไม่ไกล เพราะมีการลดทอนที่สูง (High Attenuation) ในการตรวจสอบจริงจึงมักนำผลจากการยิงคลื่นเสียงผ่านชิ้นที่สนใจเปรียบเทียบกับที่ยิงชิ้นอ้างอิง ก็จะบอกได้ว่าชิ้นที่สนใจนั้นมีสมบัติทางกายภาพเปลี่ยนไปหรือไม่ ดัชนีที่บ่งบอกถึงความแตกต่าง นอกจากจะดูจากความแรงของเสียงที่ลดลงเมื่อคลื่นยังผ่าน ก็จะได้ดูได้จากความเร็วของคลื่นเสียงที่แตกต่างออกไป ยกตัวอย่างเช่น การตรวจว่าผนังปูนหรือแท่งปูนเมื่อฉาบหรือก่อเสร็จแล้วภายในแห้งดีหรือยัง ก็อาจใช้คลื่นเสียงยิงทะลุผ่านเพื่อตรวจเช็คได้ ในทาง NDT จะเรียกการตรวจสอบด้วยเสียงแบบพาสซีฟนี้ว่าเทคนิค Ultrasonic Testing หรือ UT

สำหรับหลักการตรวจสอบโดยเสียงอีกแบบคือแบบ ฟังเสียงอย่างเดียวแล้ววิเคราะห์ว่าเสียงที่ได้ยินนั้นเกิดขึ้นจากอะไร ยกตัวอย่างง่ายๆ เหมือนตอนที่เราขับรถแล้วได้ยินเสียงเอี๊ยดอ๊าดเวลาขึ้นหรือลงลูกระนาดบนถนนซึ่งปกติไม่เคยได้ยินมาก่อน เราก็จะคาดเดาว่าเกิดอะไรผิดปกติกับรถแน่ๆ โดยผลการคาดเดานี้ ก็จะมาจากความชำนาญ และประสบการณ์เป็นหลัก ซึ่งอาจมีหลักการทางทฤษฎีรวมอยู่ด้วย เหมือนกับรถจะส่งเสียงกระชิบออกมาบอกว่าเกิดความผิดปกติขึ้น ซึ่งการตรวจสอบโดยการฟังเสียงนี้ทางปฏิบัติ เราจะได้ยินเสียงกระชิบนี้จากการใช้เซนเซอร์ที่มีความไวเสียงสูงๆ (High Responsibility) และผ่านการแปรผลหลายขั้นตอน จนสุดท้ายได้เป็นการวิเคราะห์ความเสียหายนั้นๆ หลักการแบบฟังเสียงนี้ ยังสามารถบอกได้ถึงตำแหน่ง หรือระยะ ของแหล่งกำเนิดเสียงได้ด้วย เหมือนการที่นึกจาหรือจอมยุทธ์ฟังเสียงจากการก้าวเดินของคนและรู้ว่ามีคนเดินมาใกล้แล้วหรือยัง โดยวิธีการแบบพาสซีฟนี้ เรียกว่า NDT คือเทคนิค Acoustic Emission หรือ AE นั่นเอง

ดังที่กล่าวมายืดยาว จะเห็นว่าทั้งการใช้เสียงเพื่อตรวจ และการฟังเสียงเพื่อวิเคราะห์ความเสียหายนั้น สามารถทำได้ หากมีการเรียนรู้หลักการ ความชำนาญ ประสบการณ์ และใช้เครื่องมือที่เหมาะสม ขอยกตัวอย่างการตรวจสอบด้วยเสียงตามท่อนโทรในตอมต้นมาบางกรณี เช่น ปัญหาถนนทรุดใน กทม. ที่เราเคยได้ยินข่าวกันอยู่ช่วงหนึ่ง ซึ่งสาเหตุอาจมาจากดินใต้ถนนหายไปจากการเซาะจากเหตุการณ์น้ำท่วม ทำให้เกิดเป็นช่องโหว่ใต้ถนน เมื่อได้รับน้ำหนักซ้ำๆ จากรถที่วิ่ง ก็ทำให้เกิดการทรุดได้ ซึ่งเราอาจเช็คได้โดยการเคาะและใช้เซนเซอร์ฟังเสียงเปรียบเทียบกับบริเวณที่ดินใต้ถนนสมบูรณ์ หรือกรณีถึง NGV ท้ายรถ เพื่อเพิ่มความมั่นใจอาจตรวจเช็คโดยใช้เซนเซอร์ฟังเสียงขณะทำการเติมก๊าซเพื่อเช็คความผิดปกติของเสียงจากการขยายตัวของถังก๊าซ หรืออาจได้ยินเสียงการรั่วตรงส่วนข้อต่อต่างๆ ก็ได้ สุดท้ายในกรณีวิญญานหลอน ไม่แน่ว่ามีศพฝังอยู่ในเสาหรือไม่ เช่น กรณีเสาปูนในห้องเก็บของห้องหนึ่งในสนามบินสุวรรณภูมิที่มีตำนานเล่าอ้างว่า ในช่วงที่มีการก่อสร้างคนงานได้ถูกฆ่าตาย และนำศพมาฝังอำพรางไว้ในเสาปูนต้นนี้ และเมื่อสนามบินสร้างเสร็จ ก็มีเรื่องเล่าอีกว่ามีคนพบวิญญานวนเวียนบริเวณห้องดังกล่าว และเดินทะลุเข้าไปในเสา หรือมีเสียงโหยหวน เป็นต้น แน่แน่นอนว่าย่อมเกิดข้อสงสัยในตำนานเหล่านี้ จึงได้มีการพิสูจน์โดยทีมผู้ตรวจสอบและนักวิชาการ ซึ่งวิธีที่ใช้ในการตรวจสอบก็คือ การใช้คลื่น-

เสียงความถี่สูงยิ่งทะลุเสา และวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของคลื่นเสียง เปรียบเทียบกับบริเวณที่เสามีความสมบูรณ์ ผลการตรวจสอบจะเป็นอย่างไร หากท่านใดต้องการทราบลองค้นหาจากข้อมูลในอินเทอร์เน็ตกันดู อาจเจออะไรแปลกๆ ก็ได้

ทิศทางธุรกิจอาหาร สำเร็จรูปพร้อมทาน

บทสัมภาษณ์พิเศษ...คุณวิเศษ วิศิษฐ์วิญญู ตำแหน่ง กรรมการผู้จัดการ บริษัท ซีพีแรม จำกัด

คุณวิเศษ วิศิษฐ์วิญญู จบการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิศวกรรมอุตสาหการ รุ่นที่ 16 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และจบปริญญาโทด้าน Industrial Engineering ที่ The University of Texas at Arlington หลังจากสำเร็จการศึกษาได้เริ่มทำงานกับบริษัทในเครือเจริญโภคภัณฑ์ (Charoen Pokphand Group) หรือรู้จักกันในชื่อย่อ ซีพี เป็นกลุ่มธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง กรรมการผู้จัดการ บริษัท ซีพีแรม จำกัด ระยะเวลาการทำงานรวม 33 ปี ทั้งนี้ บริษัท ซีพีแรม จำกัด เป็นบริษัทลูกของบริษัท ซีพีออลล์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งบริษัทในเครือเจริญโภคภัณฑ์ (CP) มีอยู่ 4 บริษัทใหญ่ ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประกอบด้วย 1) บริษัท ซีพีออลล์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งจะมีบริษัทลูกอีก 12 บริษัท รวมถึงธุรกิจค้าปลีก ประเภทร้านค้าสะดวกซื้อภายใต้เครื่องหมายการค้า “7-Eleven” 2) บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) (CPF) ประกอบด้วย 4 ธุรกิจ ได้แก่ ธุรกิจอาหารสัตว์ ธุรกิจการ

เลี้ยงสัตว์ ธุรกิจอาหาร ธุรกิจค้าปลีกอาหาร 3) บริษัท ทรู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) เป็นธุรกิจเกี่ยวกับโทรคมนาคม และ 4) บริษัท สยามแม็คโคร จำกัด (มหาชน) เป็นศูนย์จำหน่ายสินค้าแบบชำระเงินสดและบริการตนเอง โดยจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคหลายประเภท โดยให้บริการแก่ผู้ประกอบการ ร้านโชห่วย และร้านค้าปลีกรายย่อย ซึ่งเป็นกลุ่มลูกค้าเป้าหมายหลักของบริษัทฯ รวมถึงลูกค้าทั่วไปก็สามารถเข้ามาซื้อสินค้าได้ ปัจจุบันคุณวิเศษ วิศิษฐ์วิญญู ดูแลบริษัท ซีพีแรม จำกัด เป็นบริษัทที่ดำเนินการผลิตและจัดจำหน่ายอาหารพร้อมรับประทาน และเบเกอรี่อบสด ปัจจุบันซีพีแรมประกอบด้วย 2 กิจกรรมหลัก ได้แก่

1) กิจกรรมอาหารพร้อมรับประทาน ซึ่งผลิตและจัดจำหน่ายอาหารพร้อมรับประทานแช่เยือกแข็งและแช่เย็น ซึ่งเป็นอาหารที่ผ่านกระบวนการทำให้สุกและพร้อมรับประทาน เรียกว่าเป็นอาหารสะดวกซื้อ (Convenience Food) ทำออกมาเป็นแพ็ค ทำการอุ่นด้วยไมโครเวฟ แล้วนำมารับประทานโดยผลิตส่งออกและจำหน่ายในประเทศ

เป็นผลิตภัณฑ์ที่คนไทยรู้จักกันดีได้แก่ ซาลาเปา ขนมหีบ
ตรา “ตราก้อน” ส่วนข้าวกล่อง ซีพี แรม เป็นเจ้าแรกใน
ประเทศทำเป็นอาหารแช่แข็ง (Frozen Food) ซึ่งแบรนด์
ตัวแรก ที่ทำใช้ชื่อว่า “เดลิกาเซีย” เป็นอาหารนานาชาติต่อ
มาทำเป็นอาหารไทยด้วยใช้ชื่อว่า “เดลิไทย” และปัจจุบัน
นี้ใช้ชื่อแบรนด์เป็นเซเวนเฟรช (7-Fresh) และเซเวนซีเลค
(7-select) ตัวสินค้าที่มาแรงอยู่ตอนนี้ได้แก่ โอนิกิริ(Onigiri)
เป็นข้าวปั้นสามเหลี่ยม และ มากิซูชิ (Maki Sushi) เป็นการ
นำข้าวมาม้วนกับสำหรับรูปทรงกระบอกม้วนยาว (อาหาร
สไตล์ญี่ปุ่น) “เวลานี้เราเป็นเจ้าตลาดเลยเพราะว่า เราได้
ศึกษาถึงแนวโน้มของคนไทยว่าชอบอาหารสไตล์ญี่ปุ่นถ้าเรา
ไปห้างกวาดสายตาที่ขึ้นวางอาหารกว่าครึ่งเป็นอาหารญี่ปุ่น
ไม่ว่าจะเป็นข้าวปั้น ปังย่าง บะหมี่ พอเราออกตัวสินค้ามาจึง
ขายได้”

2) กิจการเบเกอรี่ผลิตและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์
เบเกอรี่อบสด ประเภท สแน็คเบเกอรี่ ซึ่งเบเกอรี่ตัวแรก ใช้
ชื่อแบรนด์ว่า เบเกอรี่ ด้วยความที่ออกเสียงยากจึงเปลี่ยน
มาเป็นเบเกอรี่แลนด์ส่วนปัจจุบันใช้ชื่อเบเกอรี่ภายใต้แบรนด์
“เลอแปง” และมีแบรนด์ มิสแมรี่เป็นคู่ก็

ทั้งนี้ในภาพรวมของการดำเนินการผลิตและจัด
จำหน่ายอาหารพร้อมรับประทาน และเบเกอรี่อบสด จะ
เน้นความพร้อมในการรับประทาน และ ความเป็นอาหาร
ปรุงเสร็จถึงสำเร็จรูป (Convenience Food) และ อาหาร
เป็นชิ้นที่หยิบกินง่ายๆ ด้วยมือ (Finger Food) เช่น ขนมหีบ
ซาลาเปา ข้าวปั้น แซนวิช เป็นต้น และส่วนหนึ่งเป็นอาหาร
ประเภทที่นำไปขายต่อ เช่น ขาหมู ไก่พะโล้ ซึ่งนำไปขาย
ที่ห้างสรรพสินค้าแมคโคร ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าในเครือ
ซีพี และ บางส่วน ประมาณ 10% ส่งออกไปต่างประเทศ
เช่น ประเทศอังกฤษ เยอรมัน สิงคโปร์ “ในอดีตเราส่งสินค้า
ออกไปขายยังต่างประเทศถึง 50% ทุกวันนี้ส่งออกน้อย
ลงโดยเกิดจาก 2 สาเหตุ คือ 1) อัตราค่าเงินบาทอ่อนตัว
ทำให้การขายต่างประเทศเสียเปรียบเรื่องค่าเงิน ทำให้กำไร
น้อยลง 2) เกิดคู่แข่งรายใหม่ เช่นประเทศเวียดนาม มีการ
แข่งขันตัดราคาสินค้ากัน อาหารจึงเป็นธุรกิจหลักของ ซีพี
แรม โดยในภาพรวมของสินค้า 90% เป็นสินค้าที่ขายใน 7
eleven ในประเทศเป็นหลัก รองลงมาคือห้างแมคโคร และ
ซูเปอร์มาร์เก็ตในห้างสรรพสินค้าต่างๆ” คุณวิเศษ กล่าว

แนวโน้มธุรกิจอาหารพร้อมทาน ในปี 2559 - 2660 มี 2 ส่วน

1. แนวโน้มธุรกิจทางการตลาด

แนวโน้มธุรกิจทางภาคการตลาดในประเทศไทย
นั้นยังไปได้ดีและไปได้เรื่อยๆเนื่องจากวิถีชีวิตคนเรา
เปลี่ยนแปลงไปจากครอบครัวใหญ่เป็นครอบครัวเล็ก2-3 คน
การทำอาหารในบ้านจึงไม่คุ้มค่า ประกอบกับ การอยู่อาศัย
ของคนเราเปลี่ยนไป ส่วนใหญ่จะเป็นคอนโดมิเนียม หรือ
หอพัก ไม่มีห้องครัว มีพื้นที่จำกัด ไม่สะดวกในการปรุง
อาหาร ซึ่งในอนาคตคอนโดมิเนียม หรือที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่
พื้นที่ด้านล่างจะเป็นพื้นที่ทำอาหารขาย คนก็จะซื้ออาหารขึ้น
ไปรับประทานบนที่พักอาศัยแทน

จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ในภาพ
รวมทางด้านธุรกิจอาหารสามารถจะเป็นไปได้ 2 แนวทาง
ได้แก่

1) อาหารสะดวกซื้อ (Convenience Food) สู่
ร้านสะดวกซื้อ (Convenience Store) เน้นธุรกิจอาหาร
พร้อมทาน

2) การทำอาหารปรุงสุกพร้อมรับประทาน (Pre-
prepare Food) ส่งให้ภัตตาคาร และคนทำธุรกิจบริการ
อาหารสำหรับจัดเลี้ยงนอกสถานที่ การจัดอาหารในงาน
เลี้ยง บริการจัดเตรียมอาหาร จัดเลี้ยงงานต่างๆ (Cater-
ing) ไม่ต้องเริ่มจากศูนย์ กล่าวคือ ไม่จำเป็นต้องมีพ่อครัวที่
เก่งประจำร้าน สามารถสั่งอาหารแต่ละชนิดมาเก็บไว้ภายใน
ร้าน ขั้นตอนการทำเพื่อรับประทานก็สามารถทำได้สะดวก
รวดเร็วตรงกับความต้องการของลูกค้า

แนวโน้มธุรกิจอาหารพร้อมทาน

*อาหารสะดวกซื้อ

(Convenience Food)

สุ่มร้านสะดวกซื้อ

(Convenience Store)

เน้นธุรกิจอาหารพร้อมทาน

*การทำอาหารปรุงสุก

พร้อมรับประทาน

(Prepare Food)

ส่งให้ภัตตาคาร

2. แนวโน้มธุรกิจทางด้านการผลิต

แรงงานหายากมากขึ้นเนื่องจากภาคการผลิตใช้แรงงานสูง ต้องมีการทำระบบมาตรฐานแรงงานหลายๆประเภท และในยุคหน้าจะเป็นยุคที่ใช้ วิทยาการหุ่นยนต์ (Robotic) และใช้เครื่องจักรอัตโนมัติ (Automation) เข้ามาช่วยในการผลิตทำอาหาร เช่น ทางบริษัท ซีพีแรม จำกัด เคยทำงานร่วมกับสถาบันหุ่นยนต์ภาคสนาม (FIBO) พัฒนาเครื่องมือที่จะใช้ตัดเนื้อไก่ ให้ได้ชิ้นละ 30 กรัม เพื่อส่งออก ไปขายยังประเทศญี่ปุ่น สาเหตุที่ต้องทำเป็นชิ้นละ 30 กรัม เพราะชาวญี่ปุ่นนิยมกินไก่ด้วยตะเกียบพอดีคำ ดังนั้นเวลาตัดชิ้นเนื้อไก่ให้ได้ตามความต้องการต้องมีความแม่นยำสูง ทาง FIBO ได้ทำเครื่องเอ็กซเรย์สามมิติ (X-ray) สแกนชิ้นเนื้อ จากนั้นจึงทำการตัดด้วยเครื่องตัดแรงดันน้ำสูง (High Pressure Water) ได้ชิ้นเนื้อไก่ ที่มีความเท่ากันและสามารถตัดได้หลายรูปแบบ ซึ่งต่อไปในอนาคต คาดการณ์ได้ว่าโรงงานจะใช้คนในด้านการผลิตน้อยลงและจะให้หุ่นยนต์เข้ามาแทนที่ อย่างในบริษัท ซีพีแรม ก็ได้เริ่มใช้แขนกลหุ่นยนต์ในการปิดฝาอาหารกล่องแช่แข็ง ซึ่งอนาคตวิทยาการหุ่นยนต์ (Robotic) และการใช้เครื่องจักรอัตโนมัติ (Automation)

การควบคุมงานกลด้วยระบบไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (Mechatronic) จะเข้ามามีบทบาทอย่างมาก

นอกเหนือจากแนวโน้มธุรกิจอาหารพร้อมทานที่กล่าวมาข้างต้น สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผลิตภัณฑ์อาหารประสบความสำเร็จนั้น จะต้องทำอาหารให้มีคุณภาพ ซึ่งจะประกอบไปด้วย 1) ความปลอดภัยของอาหาร (Food Safety) และสุขอนามัย 2) คุณค่าทางโภชนาการ ให้เหมาะสมกับวัย 3) สนุทริยการบริโภค มี 5 ส่วน เช่น ลิ้น (อร่อย) กลิ่น (Aroma) ตา (ความสวยงาม การจัดวาง) สัมผัส (Mouth Feeling) และเสียง (เช่น อาหารจานร้อน หรือความกรอบ) ทั้ง 3 ส่วน จะทำให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพสามารถสู้ต่อคู่แข่ง และเป็นผู้นำทางด้านอาหารได้อย่างยั่งยืน

การเปิดธุรกิจอาหารในตลาดอาเซียน

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีผู้อาวุโส เรามีเสน่ห์ปลายจวัก มีความละเอียดละมัยในการทำอาหาร มีอาหารที่หลากหลายและมีรสชาติดี มีเอกลักษณ์ ถ้าเราต้องการเป็นผู้นำเราจะต้องพัฒนาและนำความรู้เทคโนโลยีทางด้านอาหารเข้ามาช่วย (Food Science) และทำให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยแตกต่างจากประเทศสิงคโปร์ เพราะเขามีเทคโนโลยีด้านอาหารเก่งกว่าเรา แต่เราก็มีจุดเด่นด้านอาหารที่เป็นอัตลักษณ์ ทั้งนี้การเจริญเติบโตในธุรกิจอาหาร ประเทศไทยไม่จำเป็นต้องเก่งหรือทำทุกด้าน ควรเน้นให้เกิด การจัดการซัพพลายเชน (Supply Chain) กล่าวคือ “ใครเก่งอะไรทำ” แล้วแบ่งปันส่วนที่เหลือให้สมาชิกไม่ควรปิดกั้นทางการค้า และหาความร่วมมือและพันธมิตรทางด้านการค้าในประเทศต่างๆ เช่น การไปสอน และให้ความรู้แก่คนประเทศอื่นปลูกผักและเลี้ยงสัตว์ และส่งวัตถุดิบกลับมาให้เราผลิตอาหาร สำหรับในประเทศไทยมีตัวอย่างธุรกิจอาหารของซีพี อาทิเช่น ข้าวผัดปู ใช้น้ำมันจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยมีเจ้าหน้าที่ของบริษัทฯ ไปสอน/ให้ความรู้ด้านการเลี้ยงและดูแลให้ยั่งยืน โดยให้ความรู้ชาวบ้านที่จับปูมาขาย สำหรับปูที่มีไข่ ได้สอนให้นำไปอนุบาล ให้ได้ไข่จากปูซึ่งจะกลายเป็นปูให้พวกเขาจับต่อไปในอนาคตปล่อยลงทะเล โดยปัจจุบันมีชาวบ้านเริ่มพูดให้ฟังว่าสามารถจับปูได้ง่ายขึ้น และมากขึ้น หรือ ตัวอย่างง่ายๆ กรณี ข้าวผัดกะเพรา ซีพีมีแปลงสาธิตกะเพราอินทรีย์ที่ อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี เพื่อส่งเข้าระบบการผลิตได้ถึง ร้อยละ 40 และซื้อจากเกษตรกร ร้อยละ 60 โดยได้ให้ความรู้เกษตรกรเกี่ยว

กับการตัดกระเพรามาขาย เพราะแต่เดิมเกษตรกรตัดขาย และปลูกใหม่ตลอด แต่ในความเป็นจริง การตัดเฉพาะใบให้ ต้นยังคงอยู่ จะสามารถช่วยลดเวลาการเก็บเกี่ยวขายได้ไว กว่าปลูกใหม่มาก สำหรับสินค้าที่บริษัท ซีพีแรม จำกัด ที่ส่งไปตลาดส่งอาเซียน เป็นสินค้าไทย คือแกงเขียวหวาน แกงมัสมั่น ซึ่งตลาดผู้ซื้อรายใหญ่อยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ หากเป็นประเทศอื่นบางครั้งไม่คุ้มค่าการขนส่ง ซึ่งในอนาคตอาจ จะมีการผลิตอาหารของอาเซียนมาวางขายในไทย แต่ก่อนทำ ต้องมีการสำรวจและทดลองตลาดก่อนว่าเป็นอย่างไร

แนวคิดที่อยากฝากถึงนักศึกษา

นักศึกษาที่อยู่ในวัยเรียนอยากให้มีแรงบันดาลใจในการอยากเรียนในสิ่งนั้นสูงๆ เข้าใจ อย่าเรียนเพราะว่าจำใจเรียน ซึ่งขั้นตอนในการพัฒนามนุษย์มีอยู่ 4 ขั้นตอน

1. เรียนเพื่อ “รู้” เรียนตามที่เขาสอนไว้ แต่แค่รู้เท่านั้น จะเหมือนตาบอดคลำช้าง

2. เรียนเพื่อ “เข้าใจ” การที่ นักศึกษาจะเข้าใจ ต้องมีความอยากรู้ หรือใฝ่รู้ ซึ่งจะผลักดันให้ศึกษา หรือไปค้นคว้าเพิ่มเติม ความรู้ที่อยู่ในโลกนี้ ทุกหนแห่ง เพราะฉะนั้นต้องค้นหา เราไม่จำเป็นต้องเรียนเฉพาะภาควิชาของตัวเอง แต่ควรออกไปเรียนรู้ในภาคอื่นบ้าง ถ้าเราสนใจตรงไหนให้ลงลึก

3. เรียนรู้และเข้าใจแล้วควร “ลงมือทำ” ถ้าไม่ลงมือทำก็จะไม่รู้ว่ามันสำเร็จหรือไม่ เพื่อสร้างประสบการณ์ (Hands on Experience) “สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น สิบตาเห็นไม่เท่าทำเอง”

4. เรียนจนเกิดปัญญา คือ ให้นักศึกษาเรียนให้รู้ไปสู่ความเข้าใจ ลงมือทำ คิดไปด้วยทำงานเกิดปัญญา แล้วองค์ความรู้จะอยู่ในตัวคน ต้องทำให้เป็นเลิศในเรื่องนั้น ๆ

นอกจากนี้ คุณวิเศษ วิเศษวิทย์ ได้เล่าถึงการสัมภาษณ์นักศึกษาเข้าทำงานในบริษัทฯ ในส่วนแรกให้ดูในเรื่องของพื้นฐานของการเรียน แต่ไม่ใช่ทั้งหมด และอาจจะสอบถามว่าผ่านอะไรมาบ้างให้เขาเล่าเรื่องและทำการทดสอบ ซึ่งผมจะคาดหวังใน 2 เรื่อง คือ

1. ทักษะ (Attitude) ต้องการคนที่มีทัศนคติดี มีความใฝ่รู้ พัฒนาตนเอง มีกระบวนการทางความคิด (Mind-set) มีการปรับทัศนคติ หรือมุมมองที่ควรจะเป็น ถ้าคนเราเปลี่ยนความคิดไม่ได้ เขาก็จะไม่พร้อมที่จะพัฒนาตนเอง

2. การมีมิตร/เพื่อน (relation) รู้จักคนเยอะใหม่ มีเพื่อนใหม่ระหว่างเรียน การทำกิจกรรมระหว่างเรียนจะทำให้คุณรู้จักเพื่อน การมีเพื่อนเหมือนนกมีขน และนับวันขนนกจะยาวขึ้นยิ่งคบเพื่อน ยิ่งสนิทกับเพื่อน ขนนกก็จะยาว และทำให้บินสูง

การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน

การเรียนควรจะนำไปประกอบอาชีพได้ ดังนั้นควรทำหลักสูตรให้ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานเป็นหลัก ปัจจุบันเป็นการเปิดหลักสูตรและวิชาต่างๆ ตามความต้องการของมหาวิทยาลัยหรือความต้องการของอาจารย์ ดังนั้นจึงควรทบทวนหลักสูตรและแผนการเรียนทุกๆ 3-5 ปี มองไปอนาคตว่าตลาดแรงงานต้องการอะไรและทำให้ตอบโจทย์ความต้องการนั้น

คติพจน์ประจำใจ คิดดีแล้วทำเลย มีความหมายดังนี้

คิด	คือ	ทำอะไรให้คิดก่อน วางแผน คิดก่อนพูด
ดี	คือ	ทำให้ดี มีคุณธรรม มีผลงานที่ดี
แล้ว	คือ	เป็นตัวเชื่อมที่จะนำไปสู่การทำ
ทำ	คือ	พิสูจน์สิ่งที่คุณคิด
เลย	คือ	การทำให้สุด

“...คนบ้ากล้อง”

เต๋า จิรภัทร กริมใจ

สวัสดีค่ะ ... คุณกันจิปาละฉบับแรกนี้ ขอต้อนรับผู้อ่านทุกท่านร่วมเดินทางไปกับช่างภาพนักกิจกรรมคนเก่งของภาค วิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี น้องเต๋า จิรภัทร กริมใจ น้องเต๋าเป็นเพียง นักศึกษาชั้นปีที่ 3 แต่ฝีมือการถ่ายภาพระดับมืออาชีพ คุณกันจิปาละฉบับแรกนี้จึงมีโอกาสนำเรื่องราวการจับกล้องของ น้องเต๋ามาถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้ติดตามกันค่ะ จะเป็นอย่างไรนั้น ...เชิญติดตามได้เลยค่ะ

เริ่มหลงรักกล้องตั้งแต่เมื่อไหร่

ต้องบอกว่ามันเริ่มจากช่วงรอยต่อจาก ป.6 เข้า ม.1 โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยาราม ตอนนั้น มีอาจารย์ท่านหนึ่ง (อ.บพิตร ชูพยุง) ยื่นโอกาสให้ผม โดยให้เป็นเจ้าหน้าที่ห้อง คอม เพราะตอนนั้นผมซ่อมคอมเป็น ก็คอยซ่อมคอมโรงเรียน เรื่อยๆ จนกระทั่งมีวันหนึ่ง โรงเรียนขาดคนถ่ายรูปกิจกรรม ของโรงเรียนอาจารย์เลยให้ผมไปถ่าย โดยกล้องตัวแรกที่จับ เป็น pantex k200 ก็นับเป็นจุดเริ่มต้นที่ได้จับกล้อง

ครั้งแรกหลังจากนั้นก็ได้อายุรูปกิจกรรมโรงเรียนมาโดยตลอด ตั้งแต่ ม.1 จนถึง ม.6 ผมรู้สึกตัว ตอน ม.4 นะครับ ว่าการถ่ายภาพมันสนุก ผมจึงเริ่มหาเทคนิค เริ่มศึกษา จากปกติที่ตั้งแต่ auto และกดๆ ได้พัฒนาตนเองจนมาถึงปัจจุบัน

ระหว่างเรียนทำอะไรกับงานที่เรารักบ้าง

ระหว่างเรียนก็มีการหารายได้เสริมจากงานที่เรารัก เริ่มจากผมอยากมีรายได้ระหว่างเรียน ตอน ม.5 ผมก็เริ่มรับถ่ายรูปรับปริญญาตั้งแต่ตอนนั้น แต่พอโตขึ้นเรื่อยๆ เราก็เห็นว่าวงการช่างภาพเริ่มมีคนมากขึ้น เราจึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพของเราเองให้ดีขึ้นไปอีก จึงเริ่มหันมาฝึกถ่าย VDO ภาพยนตร์ Wedding Presentation หนังสือ รวมถึงการตัดต่อ ปัจจุบันนี้ก็รับงานทั้งการถ่ายภาพและการถ่าย VDO

ทำอะไรตัวเองถึงเป็นผู้สร้างผลงานได้ขนาดนี้

ถ้าถามว่าทำอะไรตัวเองถึงเป็นผู้สร้างผลงานได้ขนาดนี้ ผมว่ามีหลายปัจจัย ผมอาจโชคดีกว่าคนอื่น คือ “ค้นหาตัวเองพบเร็วกว่าคนอื่น” พอถึงช่วงเข้ามหาวิทยาลัยทุกคนก็รู้ว่าผมชอบถ่ายภาพ ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์หรือพี่ๆ หลายคน คนได้ให้โอกาส ให้เข้ามาร่วมงานที่เกี่ยวข้องกับด้านนี้ ผมว่า “โอกาส” เป็นปัจจัยที่สอง และเป็นปัจจัยที่สำคัญ ถ้ามีโอกาสแล้วเราไม่คว้าไว้ มันก็เท่านั้น แต่ผมมองว่ามีอะไรที่ทำขายและเป็นการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ สำหรับการให้โอกาสนี้ หลักๆ แล้วผมต้องขอขอบคุณ อาจารย์ สรภฤช มณีวรรณ และพี่ชายที่น่ารัก พี่เอิร์ท (นายสิทธิพันธ์ บุญเล็ก) ที่คอยให้คำแนะนำทางด้านเทคนิคและสอนให้ผมเป็นช่างภาพที่ดีครับ

อะไรคือแรงบันดาลใจ

แรงบันดาลใจสำหรับผม ในช่วงแรกที่เล่นกล้องคงเป็นเพราะความสนุก ได้ภาพสวยๆ แต่พอเราเริ่มโตขึ้นหลายๆ อย่างจะสอนเรา แรงบันดาลใจของผม ก็คือครอบครัวครับ เพราะจากที่เมื่อก่อนเราถ่ายภาพเพราะความสนุก แต่ตอนนี้เราถ่ายภาพเพราะความสนุกบวกกับสามารถใช้เป็นอาชีพได้ด้วย ทุกวันนี้เราเลี้ยงตัวเองได้ แต่เรา

ยังไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้มันเลยกลายเป็นแรงบันดาลใจ และที่ผมอยากประสบความสำเร็จให้เร็วที่สุด ก็เพื่ออยากให้พ่อแม่หยุดทำงาน ให้ท่านได้พักผ่อนบ้าง

คิดว่าตัวเองประสบความสำเร็จหรือยังครับ

ถ้าถามว่าประสบความสำเร็จหรือยัง ในความรู้สึกผม ยังนะครับ ยังไม่ถึงครึ่งทางเลยครับ ผมอยากมีกิจการเป็นของตัวเอง นั่นคือ การเปิด Wedding Studio ซึ่งจะทำให้ผมสามารถเลี้ยงตนเอง สามารถเลี้ยงดูพ่อแม่และคนรอบข้างได้ นั่นแหละผมถึงจะสามารถบอกได้ว่าผมได้ประสบความสำเร็จแล้ว

อยากจะบอกอะไรกับคนรุ่นหลัง หรือน้องๆที่เพิ่งเริ่มจับกล้องไหมครับ

สำหรับคนที่เพิ่งเริ่มจับกล้อง ก็ต้องฝึกฝนและหาเทคนิคจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต หนังสือ และอยู่กับมันให้มากๆ และถ้าสงสัยว่าจะวัดได้อย่างไรว่าเราอยู่กับมันมากพอหรือไม่ ให้ดูว่าเพื่อนๆ หรือน้องๆ เริ่มเรียกเราว่า “ไอ้บ้ากล้อง” หรือบอกว่า “ไปไหนก็เอากล้องไปด้วยตลอดเลยนะ” นั่นแหละครับ คุณได้อยู่กับกล้องมากจริงๆ แล้ว และสำหรับคนที่ต้องการยึดเป็นอาชีพหรือหารายได้เสริม อย่าไปคิดว่าวงการนี้มีคนรับถ่ายรูปมากแล้ว ผมว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญหรอกครับ ขอให้เราหาโอกาสในการพัฒนาศักยภาพและพยายามรักษามาตรฐานของเราไว้ให้ดีที่สุด

วางแผนอนาคตไว้อย่างไร

หลังจากเรียนจบในอีก 2 ปีข้างหน้า ผมวางแผนว่าจะตั้ง Wedding Studio เป็นของตัวเอง แต่สำหรับตอนนี้ก็จะต้องตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดก่อน และก็ต้องรักษามาตรฐานงานของเราให้ลูกค้าพอใจมากที่สุดครับ

วัดอรุณราชวราราม กรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานคร

ข่าวประชาสัมพันธ์

ขอเชิญชวนบุคลากร นักศึกษา ศิษย์เก่า มจร. ร่วมแชร์ประสบการณ์
องค์ความรู้ที่มี ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านบทความ
เพื่อตีพิมพ์ลงวารสารอิเล็กทรอนิกส์
สำนักวิจัยและบริการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในคอลัมน์

“Miscellaneous (นานาสาระ)”

ความยาว 1-2 หน้ากระดาษ A4
แบบอักษร TH Sarabun ขนาด 16”

ส่งบทความมาได้ที่ E-mail : istrs.kmutt@gmail.com

ผลงานที่ผ่านการคัดเลือกตีพิมพ์ในวารสาร
จะได้รับเงินรางวัล 2,000 บาท

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

สำนักวิจัยและบริการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

โทร. 02-470-9671-3 หรือติดตามข่าวสารได้ทาง www.kmutt.ac.th/istrs